

Jak loutka vidí svět

Autor: Klára Polášková

Už vás někdy napadlo jak loutka vidí svět? No mě právě teď. Právě sedím na pohovce a přemýšlím o čem by mohl být můj loutkový příběh. Žárovička... už vím o čem napíšu. **Tak začneme?**

Jednou, kdysi v dávných dobách, když ještě existovaly víly, elfové, draci a tak podobně, existovalo pár vzácných a magických stromů, z kterých se dělala žezla pro vzácná království s nejurozenějšími vládci světa. Tyto stromy nesly jméno Aktesy. Poněkud zvláštní, ale co byste čekaly? Je to kouzelný strom. Jednoho dne se však objevil zloděj, který chtěl kus dřeva z Aktesu ukrást a prodat za co největší cenu to půjde. Byl to prý starý námořník a bývalý kapitán lodi Gotstem, která prý před více jak 20 lety ztroskotala v moři Dertas. Jmenoval se Gádo. Ale zpět k příběhu. Zaútočil tedy přesně o půlnoci kdy všichni spali. Co jiného bychom asi mohly čekat od zloděje, než že zaútočí o půlnoci. A protože se ve zdejším okolí už dlouho nestal žádný sebemenší zločin, tak zloděj řekl, že jde uctít Aktes kvůli tomu, že bez toho nejde spát, natož usnout. Stráž jej bez sebemenšího podezření pustila dovnitř velkou, zlatem zdobenou bránou. Když byl zloděj u Aktesu vzal svou pilku a začal do Aktesu řezat. Původně chtěl uříznout jen malý kousek, protože už ten stojí tisíce. Ale nakonec se nějak zařezal a uřízl kus co mohl vážit alespoň 30 kg. Hodil jej do pytle a odnesl domů. Pak si ale uvědomil, že kdyby na ulici začal rozkřikovat: „Kdo chce 30 kg dřeva ze vzácného a velice ohroženého, královského stromu Aktesu?!“ No nevyznělo a nevypadalo by to docela špatně? Nakonec se rozhodl, že si vyrobí dřevěnou figurku kterou přidělá na provázky a pak s ní bude pohybovat a mluvit s ní. Tak se do toho dal. Trvalo to pár týdnů než byla loutka perfektní, ale nakonec to byl dřevěný mužíček s nejměnějšími a nejhlubšími detaily. No prostě vypadal jako živý. Jediné co prozatím neměl byli provázky.

Když šel zloděj spát, stalo se něco úžasného. Loutka, kterou zloděj vyrobil z Aktesu, rázem ožila. No co? Vždyť je to kouzelný strom. Loutka si stoupla a pomyslela si: „Kde to jsem? A vlastně co to jsem?“ Loutka seskočila z poličky a šla se projít po místnosti, která byla temná a příliš neútulná. Tak si šla a pomalu se rozhlížela. Avšak uprostřed noci šel okolo další zloděj a loutka co chodí ho samozřejmě zaujala. Šel se tedy podívat blíž a po tichu si řekl: „Taková loutka

by stála tisíce a tisíce korun! Musím ji získat za každou cenu!" Pomalu se tedy vplížil do místnosti a loutku strčil do pytle. „Od teď jsi můj, panáčku!“ Řekl zloděj loutce. Když zloděj přinesl loutku do své skrýše, vytáhl ji a řekl: „Ty jsi mi ale zajímavý. Jak se jmenuješ?“ „Já vlastně ani nevím.“ „Takže je na mě dát ti jméno? Když si tak dřevěný... překvapivě...budu ti říkat Třískovníček.“ „Třískovníček? To je pěkné jméno. A jak se jmenuješ ty?“ „Já? No já jsem... proč bych ti to měl vlastně říkat? Vždyť tě ani neznám.“ „Neznáš? Dobře. Ahoj, já jsem Třískovníček.“ „Dobrou noc... Třískovníčku...“ Třískovníček pohleděl ven a pomyslel si: „Co je asi venku?“ Dělal malé krůčky a pomalu se blížil k oknu. Když už stál na parapetě, zloděj vyšel z druhého pokoje a rozběhl se po loutce, protože nechtěl ztratit ty své tisíce a tisíce. Třískovníček se lekl a z okna vypadl. Zloděj však rychle nazul boty a rozběhl se po loutce i ven do té zimy. Třískovníček však vzal nohy na ramena a běžel černou ulicí tam kam mohl. Nakonec se zlodějovi ztratil. Třískovníček si lehl pod starý, rezavý kus plechu a sám sobě slíbil: „Zítra až se probudím, hned se vydám do světa najít takové jako jsem já sám. To slibuji na svou třískovnickou čest!“

Druhý den ráno se Třískovníček probudil na ulici a zjistil, že vše co se stalo v uplynulých dnech, nebyl žádný sen, nýbrž skutečnost. Rozhlédl se kolem a pomalu se vydal na tu svoji velkolepou výpravu za ostatními jako je on sám. Cestoval dlouho. Hodiny, dny, měsíce možná i roky byl na cestách, ale nikoho jako je on sám nikdy nenašel. Nakonec si lehnul pod strom a usnul.

Třískovníček se náhle probral, promnul si oči a řekl si sám pro sebe: „Kde to jsem?“ Najednou si uvědomil, že je v něčem průhledném a neproniknutelném. Vypadalo to jako sklo. A taky že to bylo sklo. Rozhlédl se okolo sebe a zjistil, že jsou okolo i další takové věci v jaké je on sám. A v nich... „To jsou... to jsou... loutky?“ Udivil se Třískovníček. Když se však podíval pozorněji uviděl princeznu, draka, krále, prince, královnu, vodníka atd. Všechny tyhle loutky rázem ožily a pomalu a potichu vylézaly ze skleněných věcí. Loutka ježibaby zahlédla Třískovníčka a vykřikla: „Sakra! Panebože! Himllergotlaoudonmetr! Loutky! Ta stará loutka ožila!“ „Co?“ Divili se všichni. „Ahoj... já jsem Třískovníček...“ Loutka princezny k němu vykročila a pravila: „A.. Ahoj... Já jsem princezna Růženka.“ Třískovníček jí odpoví: „Ahoj. Moc mě těší.“ „Třískovníčku... máš ty vůbec přectavu, jak dlouho si byl v „loutkovém spánku“?“ Řekla jedna z loutek. Třískovníček se ulekl: „Cože?“ Když se okolo sebe porozhlídl zjistil, že je to opravdu jiné než když se koukal naposledy. Naposledy viděl lesy, louky, květiny. A teď? „Viš,“ pokračuje princezna „spal si asi... 3 458... let.“ Třískovníčka píchlo

v srdci. Tolik let. „Ale neboj se Třískovníčku... já princezna už tu jsem dlouho provedu tě tu a uvidíš, že se ti tu bude velice líbit. Je tu legrace.“ Říká princezna.

Když nastala noc, Třískovníček otevřel vitrínu a vyskočil z ní. Ozvala se rána. Sklo z vitríny se roztříštilo. Třískovníček se ulekl a rychle se schoval za roh. Ale nikdo, nikde nic. Udělal první krok a všiml si dveří . Řekl si: „Jo.. dveře.“

Když Třískovníček vyšel ze dveří viděl ulici. „Ta je nějaká divná...“ Řekl. Najednou okolo profičela obrovská, černá, lesklá a rychlá věc. Bylo to takové velké, duté, lezlo to po nějakých divných kolech a vepředu to mělo takové dvě svítící věci (no jinými slovy auto). Třískovníček se rázem ocitl v roku 2020. „TŘÍSKOVNÍČKU!!!“ Zakřičela princezna. „Oh... Tam nesmíš chodit. Mohlo by tě přejet auto!“

„Cože? Auto? Co to je?“ Ptá se opatrně Třískovníček. „No to byla ta obrovská věc co tu před malou chvílí projela.“ Třískovníček rázem vše pochopí a řekne: „Já už vím. Ty myslíš to strašidelné a páchnoucí monstrum.“ „A-ano... jistě... monstrum...“

No a jak to bylo dál? Princezna Třískovníčkovi vysvětlila jak tento svět funguje a co všechno existuje. Také mu vysvětlila, že každý den musí dělat takzvané štronzo(ani se nehnou). Naučila ho jak štronzo udělat. Stoupne si a řekne zaklínadlo: Štronzomus gotrus obrovodus. Třískovníček se všemu rychle naučil a spřátelil se se všemi loutkami.

O Třískovníčkovi se napsaly jen čtyři knihy. Avšak kde skončily se neví. Víme jen, že byl nějaký Třískovníček, nějaký Aktes, nějakí dva zloději a náš svět. Ale kde jsou ty knihy? To už asi nikdy nezjistíme...